Та мить, яка надходить після болю,
Тобою завданого,— ніжна мить...
Я все стерплю, я все тобі дозволю —
Не бійсь боляще серце надломить.

Надламане, воно смачніше буде,
Як хліб, що їсться з голоду й злоби;
Заходь, як у світлицю, в мої груди
І все, що заманеться, там роби.

В тій хаті на підлозі, як у пущі,
Клади вогонь, пали нужденний рай,
Чи, мов зерня з твердої шкаралущі,
Розбиту душу з мене видирай.

Я відновлюсь, я оживу, кохана,
Хоч сто разів од рук твоїх згорю.
Благословенна та найглибша рана,
Що звільна обертається в зорю!